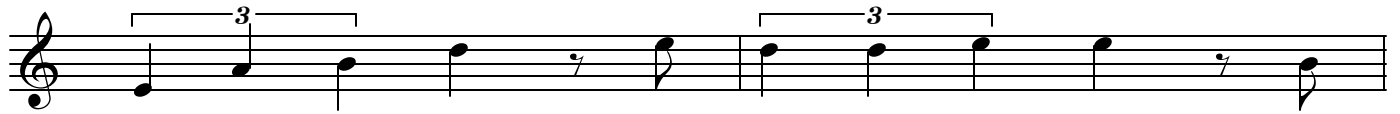

Cha Ơi Con Đã Về

Nguyễn Quang Hiền

Một người— ngồi trong nắng mắt buồn— đắm lệ tuôn. Ngậm

bờ môi cay đắng mơ từng hạt cơm ngon, ngày

vui— giờ đã buồn những cơn say đã tàn. Còn

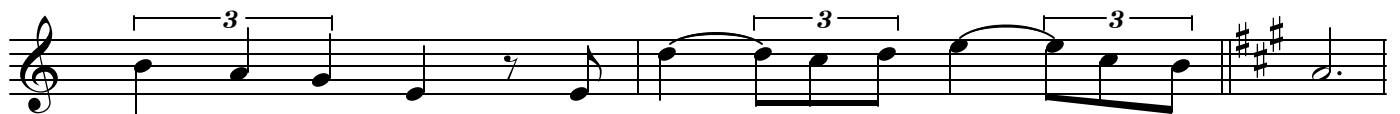
đâu— chiều ca múa— đêm lạc hoan? Người ngồi— nghe thương nhớ, ôi

buồn— phút quạnh hiu. Nào người chia cơm áo, đâu

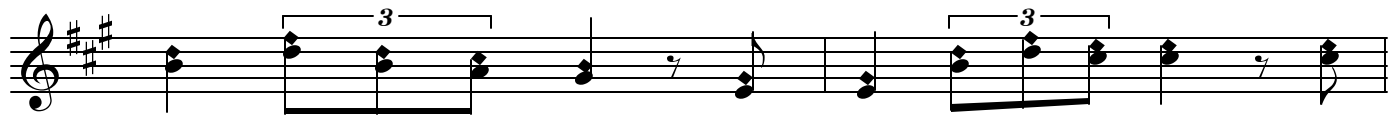
người hằng thương yêu? Còn chẳng— người cha hiền những

đêm thâu ưu phiền. Về thôi— và khẽ nói— với cha rằng:

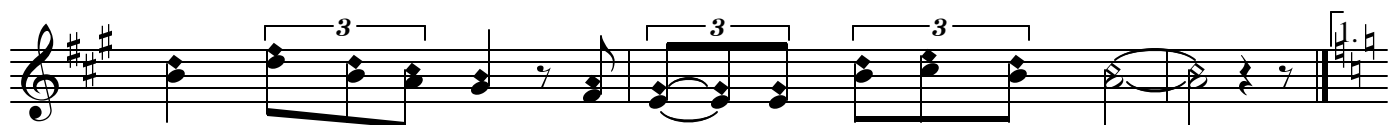
ĐK. Cha ơi, nay con đã về. Tôi đây cùng trời với cha. Bao

nhiều tháng năm hoang đàng, một lần xin dấu ăn năn. Con

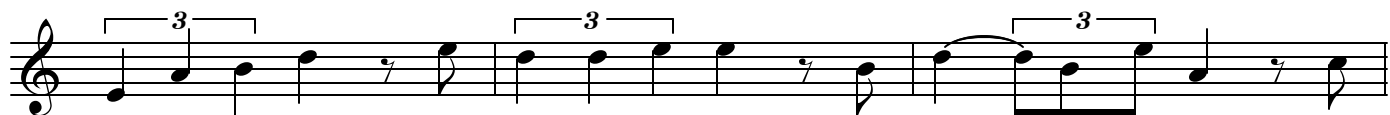
xin làm người tội hâu, trọn đời bên cha dấu yêu. Rồi

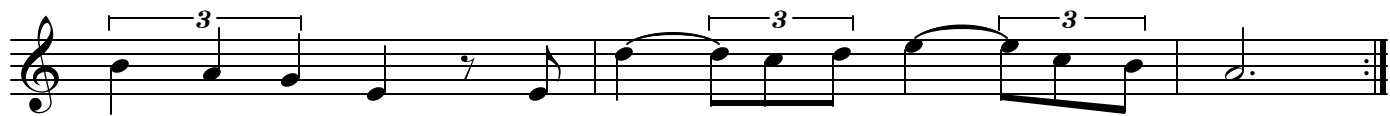
mai những khi u sầu, còn được tình cha xót thương nhiều.

Một người đi trong gió, bước lần quãng đường xưa, tìm

về nơi xa đó trút một đời u mê. Chiều nay người đã về, khóc

trong tay cha già. Ngậm vui và khẽ nói với cha rằng: